

sin sædvanlige Arbejdsindtægt i Understøttelse, og at ingen anerkendt Arbejdsløshedskasse maa betale ud over 2 Kr. i Dagpenge under Arbejdsløshed til et enkelt Medlem (§§ 7 og 11).

Samtlige de her anførte Bestemmelser bære, som nævnt, tydelig nok Vidnesbyrd om, at man saa vidt mulig har villet undgaa den Fare, der kan være forbunden med Arbejdsløshedskasse-Virksomheden: at svække Arbejdernes Lyst til under mere lokalt begrænsede Arbejdsløshedsperioder at søge Arbejde andetsteds. Der er i denne Forbindelse Anledning til at fremhæve det glædelige i, at blandt de Spørgsmaal, der af Arbejdsløshedsnævnet bleve drøftede paa dets første Møde, den 29. Februar d. A., og fortsattes paa de følgende 3 Møder i Marts, var Arbejdsanvisningens Ordning et af de mest fremtrædende.

For saa vidt derfor Tanken med at yde ekstraordinært Tilskud til Arbejdsløshedskasserne var den: at sætte disse i Stand til at yde Understøttelser ud over de i Loven og i Kassernes egne Vedtægter fastsatte Beløb — der siges for øvrigt ikke noget herom i Forslaget —, vilde det være saa meget betænkeligere, som der fra alle Sider har været Enighed om, at de første 5 Aar, hvori Loven om Arbejdsløshedskasser gælder, nærmest maa betragtes som Prøveaar. Ved straks at gaa udenfor de Rammer, hvorunder Kasserne skulle virke, vilde de Erfaringer, der skulle indvindes, let blive misvisende eller betydningsløse. Efter de af Indenrigsministeren ved nærværende Forslags første Behandling fremsatte Udtalelser tør det antages, at de Arbejdsløshedskasser, der allerede ere traadte i Virksomhed, ville kunne opfylde de dem efter deres Vedtægter paahvilende Forpligtelser, og der synes derfor ingen Anledning til for deres Vedkommende at give Kommunalbestyrelserne Bemyndigelse til at yde ekstraordinært Tilskud. Der er formentlig saa meget mindre Grund hertil, som Kommunerne neppe ville føle sig opfordrede til — samtidig med, at de bevilge ekstraordinært Tilskud til Hjælpekasserne i Anledning af Arbejdsløshed — at bevilge

Midler til Arbejdsløshedskasserne, som maa forudsættes at skulle tjene som Reservefond for disse (jfr. Kommissionsbetænkningen, Folketingstidende, Tillæg A. 1906—07, Sp. 2793—94).

Anderledes stiller Forholdet sig derimod for de anerkendte Arbejdsløshedskasser, der endnu ikke have kunnet begynde deres Virksomhed, dels fordi dens Medlemmer endnu ikke have betalt Bidrag i de 12 Maaneder, der bestemmes i Loven om Arbejdsløshedskasser som Minimum for Medlemsrettens Indtræden, og dels fordi de endnu ikke have tilstrækkelige Midler til at kunne begynde at udbetale Understøttelse i det Omfang, Kassernes Vedtægter bestemme. Der vil for disse Kasserers Vedkommende ikke kunne rejses nogen begrundet Indvending imod, at de ved ekstraordinært Tilskud af Kommunekassen og ved Hjælp af et af Indenrigsministeren udbetalt forskudsvis Beløb af Statens Tilskud for det løbende Regnskabsaar blive satte i Stand til at paabegynde Virksomheden i Overensstemmelse med deres Vedtægter, og at der ved Udbetalingen af Understøttelse ses bort fra Kravet i Lovens § 11 om de 12 Maaneders forudgaaende Præmieindbetaling.

I Overensstemmelse med det her anførte har man foreslaaet Lovforslaget affattet saaledes, at § 1 kun kommer til at omfatte Hjælpekasserne, medens § 2 omhandler Bemyndigelsen for Kommunerne til at yde Tilskud til de anerkendte Kasser, der endnu ikke have begyndt deres Virksomhed, samt til for Kassernes Bestyrelser at kunne udbetale Understøttelse ogsaa til dem, der endnu ikke have været Medlemmer i de nævnte 12 Maaneder, selvfølgelig under Approbation af Arbejdsløshedsinspektøren. At yde noget Statstilskud til Kommunerne i denne Anledning udover det Tilskud, der ordinært ydes i Henhold til bestaaende Love, og som endnu ikke er fuldt udnyttet, findes der ikke at være tilstrækkelig Grund til, saa meget mindre som der her er Tale om en rent lokal Arbejdsløshed; den i § 2 indeholdte Bestemmelse er derfor ikke optagen i Æn-